

DEŇ 7.

Môj kamarát Martin ma naučil jednu nesmierne dôležitú vec – robiť si to pekným. Ako na to? Je to jednoduché. Vytipujete si krásne miesto a obklopite sa niečím, čo máte radi – ľuďmi, hudbou, jedlom, dobrým vínom, krásnou slečnou, príjemnou vôňou... čímkoľvek. Jednoducho vytvoríte dokonalý moment ako z reklamy na šťastie. A potom sa zastavíte, mlčíte a intenzívne vnímate všetku tú krásu a radosť. Ľudia podľa mňa také chvíle jednoducho potrebujú a mali by si ich sami vytvárať. Postupom času zistíte, že si podobnú radosť môžete urobiť prakticky každý deň.

Ako Mercan slúbil, tak urobil. Skutočne prišiel domov nad ráno a bol úplne ožralý. Ako bonus si pre mňa ale pripravil ešte jednu vec, o ktorej sa mi večer zabudol zmieniť. Chvíľu potom, čo vedľa mňa zaspal tvrdým opileckým spánkom, sa prebudil a začal ma obchytkávať. Priznávam, mať medzi nohami ruku svojho hostiteľa patrí medzi tie zážitky, ktoré by som si pokojne nechal ujsť. Na podobné situácie som ale našťastie dobre pripravený, pretože som sa niekoľkokrát vyskytol v opačnej situácii. Podľa vzoru emancipovaných dievčat som Mercana buchol po ruke a on sa od mojej lonovej kosti zase vzdialil. Neočakával som, že by si snáď Mercan svoj nočný pokus prekročiť hranice priateľstva pamätal, ale napriek tomu mi pripadalo správne ráno odísť bez toho, aby som ho budil. Keby sa mu napriek opileckej agónii naše nevydarené milostné dobrodružstvo vrylo do mozgovej kôry, bolo by z toho faux pas. Viem, akú dôležitosť moslimovia prikladajú svojim hosťom, a nepochybujem o tom, že by sa veľmi hanbil. A vystavovať Mercana podobnému poníženiu by odo mňa nebolo pekné. Je to podobný princíp, ako keď vám zomrie morčiatko, pretože zožralo niečo zlé. Môžete sa naň hnevať?

AKO TO BOLO S MERCANOM

Moje nočné dobrodružstvo mi dlhý čas vrtalo v hlave. Napokon som sa uspokojil s nasledujúcou verziou – opitý Mercan si myslel, že sa prebudil vedľa dievčaťa, ktoré si priviedol domov, a rozhodol sa splniť si svoju mužskú povinnosť. Túto verziu som ako zábavnú príhodu rozprával aj svojmu kamarátovi Radomírovi, ktorý ma s Mercanom zoznámil. „Ty, to je divné,“ povedal mi vtedy. „Prečo by si domov vodil dievča, keď je teplý?“

O deviatej hodine som už znova stál pri chráme Hagia Sofia, ktorý bol tentokrát otvorený. Vyskytol sa však ale úplne iný problém, ktorý dokáže šetrnému človeku pokaziť deň – výška vstupného. Tridsať tureckých lír na osobu (asi tristo korún) a vôbec žiadne zľavy pre dôchodcov, študentov, pútnikov ani členov fašistického odboja. Chvíľu som premýšľal, či podobnú krádež za bieleho dňa podporiť. Potom sa mi podarilo nájsť šalamúnske riešenie – vstupné zaplatím, ale vnútri strávim skutočne dlhý čas, aby to v prepočte na hodinu nevyšlo tak draho. Chrám som si nakoniec prezeral štyri hodiny za 75 korún na hodinu. Treba povedať, že ide o skutočne imponantnú stavbu. Monumentálnu kupolu umiestnenú vo výške 55 metrov lemujú okienka, vďaka čomu z podhľadu vyzerá, akoby bola zavesená vo vzduchu. Napriek tomu, že bol tento pôvodne kresťanský chrám neskôr prestavaný na mešitu, zachovali sa v ňom krásne mozaiky znázorňujúce Krista. Moslimovia, oslnení ich krásou, ich totiž nezničili, ale len zakryli omietkou. Predpokladám, že by si ich tam aj nechali, keby mohli mať svätostánky vyzdobené obrazmi postáv. Ježiš Kristus je totiž ako prorok uznávaný aj v islame. Moslimovia len v Kristovom prípade odmietajú priznať otcovstvo Bohu.

Po prehliadke Hagie Sofie som sa ponevierať Istanbulom a postupne nabral smer k prístavisku. Musím povedať, že keď návšteve mesta nepredchádza tridsať kilometrov cesty po tej najrušnejšej ceste, akú ste kedy videli, pôsobí výrazne príjemnejšie. Zastavil som sa na čaj a opekanú kukuricu, na čom je zaujímavé len to, že nemám rád kukuricu. Aby som upokojil mamu, navštívil som internetovú kaviareň a poslal jej niekoľko pôvabných fotografií, ktoré vykresľovali Turecko ako krajinu malých rozkošných psíkov, zabudnutých cestičiek medzi poľami, dobrého jedla, krásnych dievčat a priateľských ľudí. Pravdu o pluzgieroch, spareninách, gigantických psoch, štvorprúdových cestách, náruživých mužoch a zradných autobusových dopravcoch som vynechal. Aby som si to urobil krajším, kúpil som si v prístave lístok na loď odchádzajúcu o 19:30. Jedine tak budem môcť pozorovať západ slnka nad Marmarským morom priamo z paluby nášho trajektu. Veľkolepé, romantické a podmanivé. Až do odchodu lode som sa potuloval po špinavej štvrti okolo prístavu, aby som urobil pár fotiek chudobných detí a mohol potom svoje okolie poučovať o zmene životných priorít, ako to robí väčšina ľudí, ktorí boli v Indii. „Keď si to neprežil, tak to jednoducho nemôžeš pochopiť,“ budem hovoriť o svojej púti. Haha, už sa teším.

Počas čakania v prístave ma oslovila pekná Filipínka. Vyzerala trochu ako Halina Pawłowska, len sa na ňu vôbec nepodobala v tvári. Keď mi pán námorník pri čaji opisoval, akí priateľskí sú ľudia na Filipínach, mal úplnú pravdu. Ukázalo sa, že obaja máme namierené do mesta Yalova a ideme rovnakou loďou. O partnerovi na sledovanie západu slnka som mal razom jasno. Nasadli sme na trajekt, vybrali si úžasné miesto na korme s dokonalých výhľadom a sledovali vzdalujúce sa mesto. Po dlhom čase som trávil čas s niekým, kto hovorí perfektne po anglicky, čo mi umožnilo žartovať na úrovni. „Záchranné člny by nestačili

